

Пригоди хоробрика

КУПИТИ

Рудий непосидючий дракончик Хоробрик не вміє жити без пригод. Він росте, вчиться літати, дружити, допомагати і перемагати. Завдяки цікавості, кмітливості, щедрості, чуйності та родині й друзям Хоробрик виходить із халеп трошки мудрішим, сильнішим. Гумор, легкість і стрімкі викрутаси сюжету не затуляють глибини та важливості життєвих питань, із якими треба впоратися малюку, що росте. Симпатичний дракончик не здається навіть тоді, коли йому бракує сил. Яскравий веселий Хоробрик завжди готовий допомогти тому, хто в біді, тому всюди знаходить нових друзів. А гуртом перемогти зло легше.

Наталя Ліщинська

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7606-7

Наталя Ліщинська

ПРИГОДИ ХОРОБРИКА

Рудий непосидючий дракончик Хоробрик

не вміє жити без пригод. Він росте, вчиться літати, дружити, допомагати і
перемагати. Завдяки цікавості, кмітливості, щедрості, чуйності та родині й
друзям Хоробрик виходить із халеп трошки мудрішим, сильнішим.

Гумор, легкість і стрімкі викрутаси сюжету

не затуляють глибини та важливості життєвих питань, із якими треба

впоратися малюку,

що росте. Симпатичний дракончик не здається навіть тоді, коли йому бракне

сил.

Яскравий веселий Хоробрик завжди готовий допомогти тому, хто в біді, тому

всюди

знаходить нових друзів.

А гуртом перемогти зло легше.

МАЛЮК І ВЕЛЕТ

На Веселковій планеті жив малий дракончик, яскраво-рудий, наче вогонь. Усі руді дракони — сміливці. Тому мама з татком назвали свого синочка Хоробриком. Та малюк не зміг правильно вимовити таке довге і важке ім'я, в якому на додачу опинилася прикра літера «р» і то аж двічі. Через те дракончик називав себе скорочено Бликком.

У крихітки були маленькі крила. Вони ще не вирости. Тому літати Блик не вмів. Але дуже, ну, дуже-дуже хотів навчитися літати.

Він тренувався. Щодня. Щоб не насміхалася Блискавка, його старша сестра, яка вже хвацьки літала, Блик утікав на луку. Він розганявся, швидко тупочачи лапками, щосили тріпотав крильцями, стрибав угору і... не летів.

Іноді стрибок виходив довгий. Але тоді Блик міг упасти і боляче забити лапку, хвостик або животик. Ні, малюк не плакав!

А продовжував тренуватися. Тільки крильця росли чомусь дуже повільно...

Сонце того ранку великим помаранчевим оком споглядало з неба Веселкову планету. Мабуть, уболівало за крихітку такого ж вогненного кольору, як і саме сонце. Навіть квітки зацікавлено повернули голівки, приглядаючись до приготувань дракончика.

І пташки замовкли, спостерігаючи за Бликом.

Малюк навмисне за сніданком з'їв мало. «Бо злетіти легше, коли ти легший», — думав крихітка. Хоча мама переконувала, що від їжі дракони ростуть. Крила у них теж виростають і міцнішають. Та Блик, який завжди з'їдав усе, досі ж не полетів.

Глянувши на круглий животик, малюк вирішив, що сьогодні пузце у нього менше, ніж учора. Бо вчора за сніданком він стоптав цілу гору вишнегрушок. А нині обачно віддав половину порції малинокові сестрі. Блиська — так молодший брат називав Блискавку, обожнювала ласувати кисло-солодкими червоними в зелену смужку плодами. Блик теж любив малинокові, проте рішуче поділив свою купку і посунув половину сестрі саме тоді, коли мама відвернулася. Блиська здивовано глипнула на брата, однак малюк, притиснувши лапку до рота, благально подивився на неї. Сестра, вже набравши повітря для запитання, видихнула, змовчала і вмить проковтнула соковиту смакоту.

І тепер Блик, задоволений оглядом черевця, яке не потягне вниз, рішуче пригнув голову. Він глипнув зеленими очицями на злітну доріжку, витопану ним посеред луки за багато-багато тренувань.

Малюк побіг. Як він мчав! Як вітер! Крильця шалено хурчали! Лапки тупотіли швидко-швидко! Нарешті Блик щосили відштовхнувся від землі... На мить малюкові здалося, що він полетів. Та він і справді стрибнув дуже високо! Навіть побув у повітрі трохи довше, ніж будь-коли до того. Шкода, що приземлення було геть невдалим... Але добре, що крихітка встиг притиснути голівку аж до животика, бо покотився, наче м'яч.

— Дивись, куди летиш! — обурення у войовничому голосі було стільки, що малюк, який вирішив нерухомо і довго-довго полежати після жах-страх падіння, підняв голову й розплющив очі.

Боліло все, але зараз Блик міг думати лише про голос. Хтось побачив його невдалу спробу! Невже Блиська?! Сестра, хизуючись умінням

літати, візьме його на кпини, всім-всім розкаже! Всі-всі сміятимуться... Жах-страх... Малюк, нікого не побачивши, у знемозі заплющив зелені очка.

— Якщо ти великий, то думаєш, що можна збивати менших?! — не вгавав розлючений голос.

«Великий?! Я?!» — подумки здивувався малюк. Великим його ще ніхто не називав. Наймолодший у сім'ї. Та що там! Найменший у зграї драконів... Чубаню вже двісті вісімдесят років, Блиьці — триста тридцять сім, Пазурику — аж триста шістдесят чотири, а йому лише сто два. Старші не хочуть з ним гратися. Він же навіть літати не вміє...

Коли старші грають у «Дістань зірку», то Блик може бути лише глядачем. А Блиська часто перемагає, зриваючи більшість почеплених на верхівки ялин яскраво-червоних зореастр. І вручає здобутий букет мамі. А потім сестра цілісінький вечір не вмовкає, хвалиться своїми викрутасами та фігурами пілотажу... Татко у захваті, мама лагідно всміхається, з'ївши смачнющі зореастри, що від них потім пахкаєш гарним-прегарним червоним полум'ям із помаранчевими іскрами! А про нього, про Блика, який іще не вміє літати, всі забувають...

Невже хтось вважає його великим? Тоді це точно не Блиська! Крихітка знову розплющив очі, бо тепер дуже захотів роздивитися цього дивовижного хтоса.

От голос був... Блик точно його чув! А хтоса чомусь не було.

Малюк обережно, бо все-все боліло, поводив очима вліво-вправо, вгору-вниз.

— Ну, чого мовчиш?! — гнівно запитав хтось. — Ти що, говорити не вмієш?!

— Я... — розгублено озвався Блик. — Я вмію... Ти де?

— Як це де? — здивувався хтось і впевнено вигукнув: — Тут!

Блик сів, підперши себе хвостиком.

— Незгра-аба! Ти мене мало не роздушив! — знову обурено заволав хтось.

Дракончик заляк, не сміючи поворухнутися.

— Я-а... — знічено затнувся Блик, — тебе не бачу. Ти невидимка? — запитав малюк, згадавши казку, яку розказувала мама.

Казка була гарнюща-гарнезна! Про дракона Невидимку, який вилупився з яйця, але рідні його не бачили. А малюк же спершу навіть не вмів говорити! Тому мало не помер від голоду! А потім відшукав галявину поживних вогнеплодів, наївся і почав пахкати полум'ям. А ліс загорівся! Але прилетіла згряя пожежників-драконів, несучи в черевах багато-багато води з озера! Вони загасили пожежу.

А Невидимка утік на болото і жив там! Його побачили жабокроки, бо дракончик замазюкався в жабуринні й грязюці і став видимий. Головний жабокрок прихистив Невидимку, навчив його говорити.

І годував Невидимку водокавунами — тут Блик облизнувся, бо водокавуни — це улюблені ласощі драконів. От нічого смачнішого нема на Веселковій планеті! А потім Невидимка захистив жабокроків від злого чарівника. Він же був невидимим! І перешкодив чарівникові висушити болото жабокроків! Хороша казка!

— Чого це невидимка?! — роздратовано поцікавився хтось. — Це ти сліпий!

— Не-а, — мотнув голівкою малюк, від чого зім'ятий рудий чубчик на його маківці стріпнувся й розрівнявся. — Я — бачачий.

— А поводишся, як сліпий! Мчиш, не розбираючи дороги, збиваєш мене!

— Я не хотів! — винувато промовив Блик. — Пелепо... пепелощу... пелеплою... Вибач! — нарешті малюку вдалося відшукати на заміну довгого заплутаного «перепрошую» коротке слово, в якому ще й не було страх-жах важкої для вимовляння літери «р» (і то аж двічі!).

А ще крихітка нарешті розгледів співрозмовника. Ним виявився метелик! А дотепер Блик не бачив його, бо той стояв зі складеними крильцями. Та в якийсь момент розгніваний метелик розклав і склав крила. О, він був величезний і дуже гарнющо-гарненезний!

Блик ще ніколи не бачив такого. Склавши блакитні крила за спиною, метелик стояв на жовтій серединці білої квітки. Лапки впер у боки і сердито лупав чорними очицями. Почувши вибачення, метелик подобрів.

— Наступного разу будь обережнішим, — примирливо проказав. — Як тебе звуть?

— Я — Блик... е-е-е... Хо-ло-блик, але всі називають мене Бликом. А тебе як звати? — запитав дракончик, захоплено розглядаючи величезні блакитні крила метелика, вкриті вигадливими сріблястими візерунками.

— Я — Лазурик! — назвався і граційно вклонився стрункий літун.

— Лазулик... — повторив малюк і чхнув, бо коли упав, то пилюка залетіла йому в ніздрі.

— Ла-зу-рик! — ображено виправив метелик.

— Ла-зу-лик! — дракончик намагався вимовити, та розкотиста «р» ніяк не хотіла рикнутися.

Метелик скрушно зітхнув.

— Треба тренуватися! — рішуче постановив Лазурик. — Знаєш, як у мене вийшло сказати «р»?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ